

Bruselj, 1. december 2016
(OR. en)

14827/16

**Medinstitucionalna zadeva:
2015/0287 (COD)**

**JUSTCIV 309
CONSOM 289
DIGIT 139
AUDIO 130
DAPIX 213
DATAPROTECT 102
CODEC 1734**

DOPIS

Pošiljatelj:	predsedstvo
Prejemnik:	Svet
Št. predh. dok.:	9768/16,10231/16
Št. dok. Kom.:	15251/15
Zadeva:	Predlog direktive Evropskega parlamenta in Sveta o nekaterih vidikih pogodb o dobavi digitalnih vsebin (prva obravnava) – orientacijska razprava

I. Uvod

1. Komisija je 9. decembra 2015 sprejela predloga direktiv o pogodbenem pravu: predlog direktive o nekaterih vidikih pogodb o dobavi digitalnih vsebin (v nadaljnjem besedilu: direktiva o dobavi digitalnih vsebin)¹ in predlog direktive o nekaterih vidikih pogodb o spletni in drugi prodaji blaga na daljavo (v nadaljnjem besedilu: direktiva o spletni prodaji blaga)².

¹ Dokument 15251/15 JUSTCIV 290 CONSOM 220 DIGIT 116 AUDIO 40 CODEC 1731 + ADD 1 + ADD 2.

² Dokument 15252/15 JUSTCIV 291 CONSOM 221 CODEC 1733 + ADD 1 + ADD 2.

2. Na zasedanju Sveta za pravosodje in notranje zadeve 9. in 10. junija 2016 je potekala orientacijska razprava o predlogu direktive o dobavi digitalnih vsebin; ministri so se dogovorili o več osnovnih načelih in potrdili sklop političnih smernic za tekoče delo v zvezi z osnutkom direktive na tehnični ravni³.
3. Predlagana direktiva o dobavi digitalnih vsebin je del „strategije za enotni digitalni trg za Evropo“⁴. Slovaško predsedstvo je zato pogajanja o tem predlogu obravnavalo prednostno in z veliko pozornostjo.
4. Delovna skupina Sveta za civilnopravne zadeve (pogodbeno pravo) je na podlagi političnih smernic, ki jih je junija 2016 potrdil Svet, in revidiranega besedila predloga, ki sta ga skupaj oblikovali nizozemsko in slovaško predsedstvo, v okviru intenzivnega urnika sej (12 sejnih dni) opravila poglobljena posvetovanja o posameznih določbah in temeljnih konceptih direktive o dobavi digitalnih vsebin ter o njeni povezavi z drugo sektorsko in horizontalno zakonodajo.
5. Razprave so bile zelo konstruktivne in pri več tehničnih vidikih je bil dosežen znaten napredek. Vendar pa so se zaradi kompleksnosti predloga in njegovih povezav z drugo zakonodajo med razpravami pojavila številna nova vprašanja, ki jih bo treba dodatno obravnavati na tehnični ravni.
6. Predsedstvo je oblikovalo tri politična vprašanja, za katera bi bile na tej stopnji koristne smernice na politični ravni. Da bo mogoče doseči nadaljnji bistven napredek pri obravnavi predloga direktive o dobavi digitalnih vsebin, želi predsedstvo za orientacijsko razpravo Sveta predložiti naslednja tri vprašanja.

³ Dokument 9768/16 JUSTCIV 160 CONSOM 137 DIGIT 67 AUDIO 76 CODEC 809.

⁴ Dokument 8672/15 COMPET 185 TELECOM 109 AUDIO 11 DIGIT 32 RECH 107 MI 291 PI 32 IND 72 ECOFIN 308 ENER 139 DATAPROTECT 70 CYBER 31 JUSTCIV 101 E-JUSTICE 56 CULT 29 EDUC 122.

II. Vprašanja za orientacijsko razpravo

Svet za pravosodje in notranje zadeve naj na zasedanju 8. in 9. decembra 2016 opravi orientacijsko razpravo o naslednjih vprašanjih, pri čemer naj upošteva informacije o ozadju iz priloge k temu dopisu:

- 1) **Katera od dveh možnosti v zvezi z „vgrajenimi digitalnimi vsebinami“ naj bo osnova za nadaljnje delo?**
 - **možnost A** – uporaba „pravil za blago“ tudi za vgrajene digitalne vsebine
 - **možnost B** – uporaba „pravil za digitalne vsebine“ tudi za materialno blago, in sicer na podlagi ovrgljive domneve
 - 2) **Ali bi bilo treba „druge podatke“ (podatke, ki niso osebni podatki) obravnavati kot morebitno protistoritev v skladu s predlogom direktive o dobavi digitalnih vsebin?**
 - 3) **Ali se strinjate s spremenjenim pristopom glede ravnovesja med subjektivnimi in objektivnimi merili skladnosti za skladnost digitalnih vsebin, kot je opisan v točki 33 razdelka C priloge k temu dopisu?**
-

A. Katera pravila naj se uporabljajo za „vgrajene digitalne vsebine“?

1. Ozadje

1. Vse več blaga vsebuje vgrajene digitalne vsebine. Zadevni izdelki so raznovrstni in digitalne vsebine prispevajo k delovanju takih izdelkov na zelo različne načine (enostavni gospodinjski aparati, „internet stvari“, „pametni proizvodi“, nosljive elektronske naprave („wearables“), „pametni avtomobili“, „pametni domovi“ itd.).
2. Tako denimo digitalne vsebine pri gospodinjskih aparatih, kot so pralni stroji, v bistvu „zgolj“ nadzorujejo primarno funkcijo izdelka (v primeru pralnega stroja nadzorujejo cikel pranja); izdelki, ki so opremljeni z dodatnimi aplikacijami, pa so zaradi njih „pametni proizvodi“ (npr. pameten hladilnik, ki poleg svoje funkcije hlajenja preverja zaloge in sestavlja nakupovalne sezname ali celo opravlja nakupe). Taki izdelki vključujejo tudi blago, pri katerem se zdi, da digitalna vsebina prevladuje nad otipljivim delom izdelka (npr. naprava za „pameten dom“, ki upravlja ogrevanje, klimatsko napravo itd.).
3. Zato je vprašanje, ali bi bilo v primeru okvare primerneje, da bi za tak izdelek veljala pravila/pravna sredstva, predpisana za prodajo blaga, ali tista, ki so predpisana za dobavo digitalnih vsebin, ključnega pomena pri oblikovanju regulativnega sistema, ki bo ustrezal tehnični realnosti, bo smiselno tudi v prihodnosti ter bo omogočal enostavno in po potrebi prožno uporabo v praksi.
4. V predlogu Komisije je navedeno, da se direktiva o dobavi digitalnih vsebin („pravila za digitalne vsebine“) *ne* bi smela uporabljati za „digitalne vsebine, ki so vgrajene v blago na način, da delujejo kot sestavni del blaga in so njihove funkcije podrejene glavnim funkcionalnostim blaga“⁵. To bi pomenilo, da bi se za take digitalne vsebine, vgrajene v blago, uporabljala pravila o prodaji blaga („pravila za blago“).

⁵ Glej uvodno izjavo 11 predloga Komisije.

5. „Pravila za blago“ se v tem smislu nanašajo na pravila iz Direktive 1999/44/ES o prodaji potrošniškega blaga in garancijah⁶ in/ali nova pravila iz predlagane direktive o spletni in drugi prodaji blaga na daljavo⁷ (ko bo ta sprejeta).
6. Delovna skupina za civilnopravne zadeve (pogodbeno pravo) je na podlagi političnih smernic, ki jih je Svet odobril junija 2016⁸, razpravljala o treh možnostih, ki jih lahko na splošno opišemo na naslednji način:
- (1) za vgrajene digitalne vsebine uporabljati „pravila za blago“;
 - (2) zavzeti „ločen pristop“: uporabljati „pravila za blago“ za samo blago, v katerega so vgrajene digitalne vsebine, za slednje pa uporabljati „pravila za digitalne vsebine“;
 - (3) uporabljati „pravila za digitalne vsebine“ tako za digitalne vsebine kot za blago, v katerega so vgrajene; to bi bilo povezano z izjemo, s katero bi se dobavitelju omogočilo, da dokaže, da je napaka v strojni opremljenosti blaga, in v tem primeru bi se za odpravo takšne napake uporabila „pravila za blago“.
7. Med razpravami v Delovni skupini za civilnopravne zadeve druga možnost ni bila deležna velike podpore, saj naj bi jo bilo težko uporabljati v praksi. Drugi dve možnosti (v nadaljevanju označeni kot možnost A in možnost B) je podprlo več držav članic. Vendar se do sedaj za nobeno izmed njiju še ni izrekla jasna večina.
8. Glede na navedeno predsedstvo poziva ministre, naj v Delovni skupini za civilnopravne zadeve navedejo, katero od obeh možnosti bi bilo treba uporabiti kot izhodiščno točko za nadaljnje delo na tehnični ravni.

⁶ Direktiva 1999/44/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 25. maja 1999 o nekaterih vidikih prodaje potrošniškega blaga in z njim povezanih garancij, UL L 171, 7.7.1999, str. 12.

⁷ Glej dokument 15252/15 JUSTCIV 291 CONSOM 221 CODEC 1733 + ADD 1 + ADD 2.

⁸ Glej točko 12 PRILOGE k dokumentu 9768/16.

9. Ministri naj pri odločanju o tem vprašanju upoštevajo, da bi se v skladu z osnutkom člena 3(3) predloga direktive o dobavi digitalnih vsebin (kot je predlagano v predlogu Komisije in kar je podprla večina držav članic na ravni delovne skupine) pravna sredstva v okviru „pravil za digitalne vsebine“ uporabljala tudi za vse otipljive nosilce podatkov (tj. blago⁹), „ki vsebujejo digitalne vsebine na način, da otipljiv nosilec podatkov služi izključno kot nosilec digitalnih vsebin“. Najbolj značilni primeri takih „otipljivih nosilcev podatkov“ so CD-ji, DVD-ji in ključi USB.
10. Opozoriti je treba tudi, da bi se v zvezi z dostavo in neizvedeno dostavo tako za „otipljive nosilce podatkov“ (kot je opisano v prejšnji točki) kot za „blago z vgrajenimi digitalnimi vsebinami“ (za obe možnosti: A in B) še naprej uporabljala pravila iz Direktive 2011/83/EU o pravicah potrošnikov.

2. Možnosti glede vgrajenih digitalnih vsebin

Možnost A – uporaba „pravil za blago“ tudi za vgrajene digitalne vsebine

11. Ta možnost bi pomenila, da bi dobava blaga, v katerega so vgrajene digitalne vsebine, spadala le na področje uporabe „pravil za blago“. Tako se posebni standardi, ki so zahtevani za digitalne vsebine v okviru „pravil za digitalne vsebine“ (na primer merila za skladnost iz členov 6 in 6a predloga direktive o dobavi digitalnih vsebin, na primer v zvezi z *lastnostmi, funkcionalnostjo, interoperabilnostjo, dostopnostjo, neprekinjenostjo* ali *zahtevo, da je treba digitalne vsebine dobaviti skupaj z morebitno dodatno opremo in navodili, za katere lahko potrošnik razumno pričakuje, da jih bo prejel*, itd.), za vgrajene digitalne vsebine ne bi uporabljali.
12. Pri tej možnosti bi se upoštevalo razumevanje, da je „stvar“, v katero so vgrajene digitalne vsebine, „blago“, in zagotovila ureditev, ki je z vidika povprečnega potrošnika enostavno predvidljiva, saj v nasprotju z možnostjo B ne pomeni predpostavke, temveč pravilo, ki se uporablja v vsakem primeru. V okviru te možnosti bi se pravila za blago uporabljala tudi, če je očitno, da je napaka v vgrajenih digitalnih vsebinah.

⁹ V zvezi s tem glej tudi uvodno izjavo 19 Direktive 2011/83/EU o pravicah potrošnikov.

Možnost B – uporaba „pravil za digitalne vsebine“ tudi za blago, in sicer na podlagi ovrgljive domneve

13. Ta možnost bi pomenila, da bi se „pravila za digitalne vsebine“ uporabljala tako za digitalne vsebine kot tudi za blago, v katerega so vgrajene. Povezana bi bila z izjemo, s katero bi se dobavitelju omogočilo, da dokaže, da je napaka v strojni opremi blaga; v tem primeru bi se za odpravo takšne napake uporabila „pravila za blago“.
14. Cilj te možnosti je omogočiti prožnost, da se uporabijo pravila, ki so najustreznejša glede na mesto napake. Če kot izhodiščno točko vzamemo uporabo pravil za digitalne vsebine, je namen te možnosti upoštevanje dejstva, da je v vse bolj digitaliziranem svetu delovanje (in z njim tudi morebitne napake) blaga verjetno vedno bolj odvisno od digitalnih procesov in posebnosti, ki izhajajo iz digitalne narave njegovih sestavnih delov. Če pravila za digitalne vsebine uporabimo le kot privzeta, ta možnost omogoča uporabo pravil za blago v primerih, ko bi bilo to ustreznejše, ker se napaka pojavi v strojni opremi. Dokazno breme v tem primeru nosi trgovec/dobavitelj.

Ponazoritveni primer – glej opombo¹⁰

¹⁰ **Ponazoritveni primer** je sodoben avtomobil, pri katerem so na primer zavore upravljane elektronsko: če zavore ne delujejo, bi se v okviru možnosti A merila za skladnost in pravila za odpravo napake, predpisana za blago, uporabljala tudi za programsko opremo, s katero se upravljajo zavore. V okviru možnosti B bi se predvidevalo, da je napaka v vgrajenih digitalnih vsebinah, zato bi se privzeto uporabljala merila za skladnost in pravila za odpravo napak, predpisana za digitalne vsebine, razen če bi trgovec/dobavitelj dokazal, da je izvor napake v strojni opremi, npr. poškodovanem/zlomljenem zavornem kolutu.

B. Področje uporabe: Ali bi bilo treba „druge podatke“ (podatke, ki niso osebni podatki) obravnavati kot morebitno protistoritev v skladu s predlogom direktive o dobavi digitalnih vsebin?

15. Ob priznavanju vse večje vrednosti osebnih podatkov v sodobnih poslovnih modelih je bila v političnih smernicah, ki jih je Svet odobril junija 2016¹¹, izražena načelna podpora zamisli, da bi se pogodbe, pri katerih se digitalne vsebine dobavljajo v zameno za osebne podatke, vključile v področje uporabe predlagane direktive o dobavi digitalnih vsebin. Hkrati je bilo poudarjeno, da je treba preprečiti „vsakršno poseganje v uporabo splošne uredbe EU o varstvu podatkov“¹².
16. Med slovaškim predsedovanjem je bilo veliko časa namenjenega pojasnitvi razmerja med splošno uredbo EU o varstvu podatkov in predlagano direktivo o dobavi digitalnih vsebin. Vendar se je izkazalo, da so razprave o tem medsebojnem vplivanju zapletene, pri čemer so se postavila dodatna vprašanja, ki jih je treba nadalje obravnavati na tehnični ravni.
17. Pravna služba Sveta je bila zaprosena, naj pripravi pisno mnenje o nekaterih vprašanjih, ki so se pojavila v zvezi s tem. Poleg tega so nekatere delegacije predlagale, naj se pridobi dodaten prispevek strokovnjakov za varstvo podatkov, da bi bolje pojasnili vidike v zvezi z varstvom podatkov.
18. Brez poseganja v kakršne koli odločitve o vprašanjih v zvezi z osebniimi podatki kot morebitno protistoritvijo bi bilo za razprave na tehnični ravni koristno, če bi na politični ravni pridobili pojasnilo glede vprašanja, ali bi bilo treba zagotavljanje „drugih podatkov“ s strani potrošnika šteti za morebitno protistoritev v smislu predlagane direktive o dobavi digitalnih vsebin ali ne.

¹¹ Glej točko 13 PRILOGE k dokumentu 9768/16.

¹² Glej točko 8 PRILOGE k dokumentu 9768/16.

19. V skladu s političnimi smernicami, ki jih je Svet odobril junija 2016¹³, je Delovna skupina za civilnopravne zadeve v okviru razprav poskušala bolje pojasniti koncept „drugi podatki“.
20. Primeri „drugih podatkov“, ki jih je navedla Komisija in ki bi jih dobavitelj lahko denarno ovrednotil, vključujejo:
- fotografije gora, recepte, pesmi ali poezijo, ki jih je ustvaril potrošnik, itd., ki so anonimizirani in bi jih dobavitelj lahko uporabil na primer za namene oglaševanja;
 - združene anonimne podatke o skupini posameznikov (kot so osebe, ki jih zanima isti šport ali hobi), ki se ne nanašajo na določene posameznike in se uporabijo za namene oglaševanja;¹⁴
 - informacije o tem, katere spletne strani ali trgovine z aplikacijami obiskujejo potrošniki oziroma katere digitalne vsebine uporabljajo, ne da bi se pri tem zbirali podatki o njihovi identiteti; te informacije se uporabijo za razvoj še bolj priljubljenih produktov.¹⁵
21. Med razpravami na sejah Delovne skupine za civilnopravne zadeve in zlasti med izmenjavo s strokovnjaki s področja informacijske tehnologije, ki je potekala 19. oktobra 2016, se je pokazalo, da se lahko tako rekoč vsakemu podatku, ki ga potrošniki zagotovijo v zameno za dobavo digitalnih vsebin, sledi do določene osebe. Zato je mogoče v splošnem zaključiti, da bi bili v okviru direktive o dobavi digitalnih vsebin podatki, ki jih potrošniki zagotovijo v zameno za dobavo digitalnih vsebin, v večini primerov osebne narave („osebni podatki“, kot so opredeljeni v splošni uredbi o varstvu podatkov; ista opredelitev je uporabljena tudi v direktivi o dobavi digitalnih vsebin).
22. Prav tako se je med razpravami pokazalo, da tudi če bi obstajali podatki, ki jih široka opredelitev „osebni podatki“ ne bi zajemala, bi bil obseg takšnih „drugih podatkov“ precej omejen.

¹³ Glej točko 14 PRILOGE k dokumentu 9768/16.

¹⁴ Na primer informacije, zbrane o televizijskih serijah, ki jih potrošniki gledajo na spletu, kar ne vključuje podatkov o njihovi identiteti, informacije pa se uporabijo, da bi ugotovili preference velikih skupin potrošnikov (na način, ki ne izpostavlja posameznika), da bi omogočili razvoj še bolj priljubljenih in s tem dobičkonosnih televizijskih serij.

¹⁵ Na primer podjetje, ki ponuja spletne igre, bi lahko na podlagi takšnih podatkov ugotovilo, da so nekatere vrste nakupov znotraj igre (npr. likov ali trofej znotraj igre) bolj priljubljene od drugih, zato bi lahko preoblikovalo igro tako, da bi vanjo vključili širši izbor bolj priljubljenih likov.

23. V vsakem primeru se zdi, da je razmejitev med „osebnimi podatki“ in „drugimi podatki“ v praksi še vedno težavna, saj bi za vsak primer posebej temeljila na subtilni nasprotni razlagi opredelitve osebnih podatkov.¹⁶ Izraženi so bili pomisleki, da bi koncept „drugih podatkov“ vodil do pravne negotovosti ob upoštevanju široke opredelitve „osebnih podatkov“ v pravu EU o varstvu osebnih podatkov.
24. Nekatere delegacije so te težave izpostavile kot argument proti razlikovanju med „osebnimi podatki“ in „drugimi podatki“ ter za razmislek o tem, da bi vse vrste podatkov vključili v področje uporabe direktive o dobavi digitalnih vsebin kot morebitne protistoritve. Še en argument, ki ga je Komisija podala v podporo temu, da bi se tudi „drugi podatki“ šteli za morebitne protistoritve, je bil, da bi se z vključitvijo neosebni podatkov v področje uporabe direktive o dobavi digitalnih vsebin odpravila možnost, da bi se bilo direktivi mogoče izogibati enostavno z anonimiziranjem podatkov.
25. Vendar so bili z gospodarskega vidika izraženi pomisleki, ali bi imeli takšni „drugi podatki“ kot protistoritev, ki jo zagotovi potrošnik, gospodarsko vrednost, ki bi upravičila uvedbo obveznosti za dobavitelja, da v primeru napake v digitalnih vsebinah zagotovi pogodbeno pravna sredstva, določena v direktivi o dobavi digitalnih vsebin.
26. Medtem ko je več držav članic podprlo vključitev „drugih podatkov“ kot protistoritve v področje uporabe direktive o dobavi digitalnih vsebin, so nekatere druge države članice tej zamisli nasprotovale.

¹⁶ Kot je pojasnila Delovna skupina za varstvo podatkov iz člena 29 (glej Mnenje št. 4/2007 o konceptu osebnih podatkov – WP 136, str. 24, http://ec.europa.eu/justice/policies/privacy/docs/wpdocs/2007/wp136_sl.pdf), „... se informacije v določenih okoliščinah ne štejejo za osebne podatke. Tako je, kadar ni mogoče šteti, da se podatki nanašajo na posameznika, ali če posameznik ne velja za določenega ali določljivega.“ Pri ugotavljanju, ali je temu tako ali ne, je treba uporabiti preskus za vsak primer posebej in pri tem upoštevati vsa sredstva, za katera se razumno pričakuje, da se bodo uporabila za identifikacijo osebe prek zagotovljenih informacij. Vendar je „... ta preskus dinamičen. Lahko se zgodi, da identifikacije trenutno ni mogoče izvesti z uporabo tistih sredstev, za katera se pričakuje, da se trenutno uporabljajo“ (glej str. 15 Mnenja št. 4/2007). Vendar to ne pomeni, da takšna možnost ne bi bila na voljo v prihodnje.

27. Da bi delo v zvezi s to zadevo lahko napredovalo, bi bilo koristno, če bi Svet zagotovil smernice, kako v prihodnje obravnavati to vprašanje v okviru nadaljnjih pogajanj na tehnični ravni.
28. Namen vprašanja, naslovljenega na ministre, je pridobiti smernice v zvezi s tem, ali naj se „drugi podatki“ (podatki, ki niso osebni podatki) štejejo za „protistoritev“, ki bi upravičila uvedbo obveznosti za dobavitelja, da zagotovi pogodbeno pravna sredstva, določena v direktivi o dobavi digitalnih vsebin.
29. To vprašanje se ne nanaša na morebitne „podatke, ki jih potrošnik ustvari ali shrani z uporabo dobavljene digitalne vsebine ali storitve“, kot je shranjevanje (osebnih in neosebnih) podatkov potrošnika v oblaku. Kar zadeva „podatke, ki jih potrošnik ustvari ali shrani z uporabo dobavljene digitalne vsebine ali storitve“, bodo v direktivi določena (oziroma bo treba določiti) pravila o vračanju takšnih podatkov potrošniku, ko se pogodba izteče (v zvezi s tem bodo potrebne dodatne tehnične razprave o členu 13a(3) revidiranega besedila predsedstva, 10231/16), ne glede na politično odločitev v zvezi z vključitvijo „drugih podatkov kot protistoritve“ v področje uporabe direktive.

C. Ravnovesje med subjektivnimi in objektivnimi merili za skladnost

30. V odziv na pomisleke, ki so jih države članice izrazile v zvezi s konceptom iz prvotnega predloga Komisije, pri katerem so imela subjektivna merila za skladnost (tj. merila, dogovorjena s pogodbo) prednost pred objektivnimi merili za skladnost (tj. merili, določenimi v pravu), je bilo v političnih smernicah, ki jih je Svet potrdil junija 2016¹⁷, navedeno, da je treba zaradi boljšega ravnovesja digitalne vsebine ocenjevati tako glede na pogodbeno določila kot tudi glede na niz objektivnih meril za skladnost, določenih v pravu EU.
31. Na podlagi teh usmeritev sta nizozemsko in slovaško predsedstvo predlagali bistvene spremembe določb o skladnosti, da bi zagotovili enakovrednost subjektivnih in objektivnih meril. Ta pristop in spremenjeno besedilo novih členov 6 in 6a sta bila deležna široke podpore.
32. Vendar kljub intenzivnim in konstruktivnim razpravam na sejah Delovne skupine za civilnopravne zadeve ni bila sprejeta odločitev o obsegu, v katerem bi bilo mogoče odstopati od objektivnih meril za skladnost, in pogojih, pod katerimi bi bilo to mogoče.
33. Predsedstvo kot kompromisno rešitev za to vprašanje predlaga, da se v splošnem uporabi nazor iz člena 2(3) Direktive 1999/44/ES, tako da se v predlagano direktivo o dobavi digitalnih vsebin vključi pravilo, v skladu s katerim ne gre za neskladnost, če je ob sklenitvi pogodbe
- (a) potrošnik vedel, da določena lastnost digitalne vsebine odstopa od objektivnih zahtev glede skladnosti, in
 - (b) je potrošnik ob sklenitvi pogodbe izrecno sprejel to odstopanje.

V skladu s tem pravilom dokazno breme za vidika (a) in (b) nosi dobavitelj.

¹⁷ Glej točko 21 PRILOGE k dokumentu 9768/16.